

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4079/2020
10.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Сокнић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Шебековић, адвокат из ..., ради тековине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3275/19 од 06.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3275/19 од 06.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву 73П-55/19 (2015) од 27.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је власник по основу тековине са уделом од 1/3 на непокретностима таксативно наведеним у том ставу. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник покретних ствари: трактора ИМТ.../... бр. ..., мотор ..., тањирача ... .., 1 Рапид, приколице једноосовинске 3/3 кипер сиве боје произведена ... године, двобразног плуга, дрљаче четвороредне, копачице ..., приколице за копачицу, косе за трактор, шајбне за трактор за копачицу, фрезе 52 цм са основном машином 509 и три комбајна. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 429.381,28 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3275/19 од 06.03.2020. године, (донетом након расправе одржане пред другостепеним судом), укинула је пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судске јединице у Кучеву 73П-55/19 (2015) од 27.05.2019. године и пресуђено: одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је власник по основу тековине са уделом од 1/3 на непокретностима таксативно наведеним и описаним у том ставу; одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је власник покретних ствари

напред наведених у изреци првостепеног суда и обавезан је тужилаца да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 426.781,28 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је преко пуномоћника дао одговор на ревизију у коме је оспорио основаност ревизијских навода. Трошкове одговора на ревизију није тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку – ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се оженио са сада покојном ВВ 1967. године, када је као зет дошао у кућу код ВВ у ... и није унео никакву посебну имовину у ту заједницу. Тада су заједницу живота и рада чинили тужилац, његова супруга ВВ, њени родитељи мајка ГГ и отац ДД, ВВ деда и баба по оцу ДД – ЂЂ и ЕЕ и ВВ прабаба ЖЖ. ВВ деда и баба по оцу, имали су поред ВВ оца ДД, још и сина ЗЗ, који је у току поступка преминуо, а за собом оставио сина ИИ и кћерку ЈЈ. У породичној заједници тужилац је живео пет година када је иста престала да постоји, јер је он заједницу напустио и започео градњу своје куће, у коју су се касније уселили супруга и деца. Супруга тужиоца ВВ преминула је 01. јануара 2012. године и за собом је оставила наследнике из првог наследног реда и то туженог ББ, кћи КК и супруга, овде тужиоца АА. Оставинским решењем Основног суда у Пожаревцу, Судске јединице Кучево IV-73 О бр. 308/2012 од 23.12.2012. године на заоставштини иза пок. ВВ оглашен је за јединог наследника ББ, овде тужени, син оставиље, на целокупној заоставштини. У том поступку тужилац није тражио издвајање свог удела на име брачне тековине. Сви објекти који су постојали када је тужилац дошао у породичну заједницу, у којој је живела његова супруга ВВ и даље су постојећи на лицу места. Све непокретности – катастарске парцеле које су предмет тужбеног захтева, постојале су у време када је тужилац дошао у породичну заједницу, дакле све предметне непокретности тужилац је затекао при уласку у породичну заједницу своје покојне супруге и исте представљају посебну имовину осталих заједничара у то време (осим трамплене парцеле коју је касније тужени купио), те је сву непокретну имовину тужилац затекао 1967. године када је дошао у породичну заједницу, због чега му не може припадати право на удео по основу стицања у породичној заједници сходно члану 195. Породичног закона. Како је у породичној заједници тужилац живео пет година, учествовао је у извођењу неких радова на објектима који су већ постојали. То су били радови на адаптацији тих објеката, као и на адаптацији помоћних објеката. У току поступка тужилац није пружио релевантне доказе како о својим приходима, тако и о приходима покојне супруге, како би доказао своје учешће у стицању, а како је учествовао у адаптацији стамбених, односно помоћних објеката ради побољшања услова становања, то његово учешће не води стицању права својине. КП бр. ... уписана у ЛН бр. ... КО ..., која је предмет тужбеног захтева, стечена је по основу уговора о замени од 08.09.1985. године,

али је неспорна чињеница да је правни претходник сада покојне супруге тужиоца трампио своје непокретности и то након престанка породичне заједнице, а тужилац није пружио доказе да је допринео повећањем извесног удела као разлике у цени приликом трампе. Непокретности по пресуди П 660/69 од 17.09.1969. године деда туженог је стекао по основу поклона од свог оца и то КП бр. ..., ..., ..., ... и КП бр. ... све КО ..., пре доласка туженог у заједницу. Парцелу КП бр. ... правни претходник туженог ДД је стекао куповином још 1969. године, што је утврђено из пресуде на основу признања П 1277/70 од 27.10.1970. године. Остале непокретности и то КП бр. ..., КП бр. ..., ... КО ... су правни претходници туженог купили 01.09.1971. године, а касније исходовали упис у земљишне књиге, док је КП бр. ... КО ... купљена 1972. године када је тужилац напустио породичну заједницу. Из писаних доказа произилази да су током трајања породичне заједнице купљене КП ... (која није предмет тужбеног захтева), КП ..., ..., ... КО ... . Међутим, тужилац у погледу тих парцела није доказао свој удео у стицању истих и да је својим приходима и радом у домаћинству учествовао и колики је његов допринос. У односу на покретне ствари које су предмет тужбеног захтева утврђено је да су исте куповане по престанку породичне заједнице, али да су куповину истих помагали правни претходници туженог продајом стоке, а да је и тужени допринео при куповини комбајна. Трактор који је предмет тужбеног захтева са приколицом тужилац је поклонио туженом уговором о поклону Ов. бр. .../... па исти није његова својина, део покретних ствари које тужилац потражује више није у функцији или је отуђен, нити су исте описане тужбеним захтевом тако да могу бити индивидуално одређене. У свом исказу тужилац је навео да је покретне ствари он купио и све их поклонио туженом.

На основу утврђеног чињеничног стања другостепени суд је закључио да тужилац није доказао да је за време трајања породичне заједнице у којој је живео од времена заснивања брака са сада покојном супругом ВВ 1967. до 1972. године (када је исту напустио) учествовао у стицању предметних непокретности, да радови на којима је у том периоду учествовао на стамбеним и помоћним објектима, копању водовода и др нису довели до стварања нових објеката, већ су изведени ради побољшања услова за њихово коришћење, што не води стицању својине већ евентуално облигационо-правном захтеву због повећења вредности истих, али тужилац ни у том делу није доказао у којим радовима и у којој мери је учествовао, те да ли је тиме дошло до знатнијег увећања имовине заједничара. Покретне ствари за које сам тужилац у свом исказу наводи да их је поклонио туженом, а које су предмет тужбеног захтева, купљене су након престанка породичне заједнице, али су куповини истих допринели и правни претходници туженог продајом стоке, а и сам тужени. Део покретних ствари које тужилац потражује више није у функцији или су отуђене, а нису ни описане тужбеним захтевом да могу бити индивидуализоване, док за трактор са приколицом постоји и писани уговор о поклону Ов. бр. .../... којим тужилац исти поклања туженом. Због наведеног, другостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, одлучујући као у изреци побијане пресуде.

Одредбом члана 168. Породичног закона прописано је да је посебна имовина сваког супружника она која је стечена пре брака. Посебном имовином сматра се и она стечена у току брака деобом заједничке имовине, наслеђем, поклоном или другим правним послом који се прибављају искључива права.

Одредбом члана 177. Породичног закона прописано је да деобом заједничке имовине у смислу овог закона сматра се утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини, а одредбом члана 178. да се деоба заједничке имовине може вршити за време трајања брака и после његовог престанка.

Одредбом члана 195. Породичног закона прописано је да имовина коју су заједно са супружницима односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину (став 1.); члановима породице у смислу става 1. овог члана сматрају се крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника односно ванбрачних партнера који заједно са њима живе (став 2.); на имовинске односе чланова породичне заједнице сходно се примењују одредбе овог Закона о имовинским односима супружника, осим одредбе члана 172. став 2. (уписивање у јавни регистар) и члана 180. став 2. (претпоставка о једнаким уделима).

Све наведене критеријуме другостепени суд је конкретизовао и правилно применио на спорни однос странака, па је правилном применом материјалног права одлучио као у изреци своје пресуде и дао разлоге које прихвата и на које упућује и овај суд.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи да је побијана другостепена одлука донета погрешном применом материјалног права.

Тужилац је ревизију изјавио због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде, а сви ревизијски наводи усмерени су и неосновано указују да је другостепени суд у току поступка (на главној расправи пред другостепеним судом) начинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер је погрешно применио одредбу члана 199. ЗПП, а требао је да примени одредбу члана 200. и члана 202. ЗПП и поступи по његовом поднеску од 24.02.2020. године којим је прецизирао и преиначио тужбени захтев.

Одредбом члана 199. став 1. ЗПП прописано је да тужилац може до закључења главне расправе да преиначи тужбу.

Одредбом члана 200. став 1. ЗПП прописано је да преиначење тужбе је промена истовестности захтева, повећање постојећег или истицање другог захтева уз постојећи. Ставом 3. истог члана да тужба није преиначена ако је тужилац променио правни основ тужбеног захтева, ако је смањио тужбени захтев или ако је променио, допунио или исправио поједине наводе, тако да услед тога тужбени захтев није промењен, а ставом 4. да смањивање висине тужбеног захтева представља делимично повлачење тужбе за које није потребан пристанак туженог.

Одредбом члана 202. став 2. ЗПП прописано је да тужба може да се повуче и касније, све до правноснажног окончања поступка, ако тужени на то пристане, а ако се тужени у року од 8 дана од дан обавештења о повлачењу тужбе не изјасни о томе, сматраће се да је пристао на повлачење.

Одредбом члана 385. став 1. ЗПП прописано је – ако у члану 383. и 384. овог Закона није другачије прописано, одредбе о главној расправи пред првостепеним судом (чл. 310. – 335.) као и одредбе члана 67, 70, 202, члана 336. до 345., чл. 352. до 354, чл. 356. до 358. и чл. 362. овог Закона сходно се примењују и на расправи и поступак пред другостепеним судом.

Из цитираних законских одредби произилази да одредба члана 385. став 1. ЗПП искључује примену члана 199. и члана 200. ЗПП на расправи и у поступку пред другостепеним судом, што у конкретном случају значи да другостепени суд није начинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., јер је правилно применио одредбу члана 385. став 1. ЗПП.

Осим наведеног, из цитиране законске одредбе члана 385. став 1. ЗПП произилази да се члан 202. ЗПП примењује на главној расправи пред другостепеним судом (којим је прописано да се тужба може повући и касније све до правноснажног окончања поступка, ако на то тужени пристане). Како тужени није прихватио повлачење тужбе, а противио се преиначењу тужбеног захтева, то је другостепени суд правилном применом наведених одредаба Закона парничном поступку одлучио доношењем процесног решења на главној расправи пред другостепеним судом којим је одбио предлог тужиоца да поступи по поднеску од 24.02.2020. године којим је он прецизирао и преиначио свој тужбени захтев.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија,
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић